

REVISTA D'OLOT

PUBLICACIO MENSUAL IL·LUSTRADA

Any II	OLOT, Abril de 1927	Núm. XVI.
SUBSCRIPCIÓ: Olot 3'50 pts. semestre Espanya . . . . 7 pessetes l'any Estranger . . . . 9 » » Número solt . . . . 60 cèntims		REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ Passeig de Blay, núm. 12, 1er. pis No es retornen els originals.

EL FET DE LA NOSTRA CULTURA

SI avui tornessin a la vida aquells que foren els precursors de la nostra renaixença cultural, si els Aribau, Rubió i Ors, Aguiló etc. poguessin contemplar el panorama que en els nostres dies ofereix la cultura catalana, sens dubte que s'estranyarien del pas de gegant que ella ha donat des de que ells la deixaren per a devallar a la tomba. Si fos possible que poguessin tornar a la vida, repetim, els hi semblaria estar en un món nou. I raò que tindrien de restar perplexes. Pocs pobles com el nostre han avançat tan depressa en el terreny de la cultura. Si a n'aquells homes s'els hi hagués dit que el caliu que ells varen encendre havia de tornar-se aquesta imponent foguera que avui contemplem, si hom els hi hagués assegurat que aquells assaigs que intentaren amb tan bon zel, sense pensar en les conseqüències que s'en podrien derivar, haurien de transformar-se, d'evolucionar i en venir a caure en una realitat com la que palpem en els temps presents, haurien respost que era un somni, un impossible. I no obstant ha estat així. Allò que començà amb la tan oportuna *Oda* de l'Aribau i amb la innocència d'uns Jocs Florals, al cap de poc de mig segle s'ha tornat vastíssim, madur i, més esperançador encara, camp de la cultura catalana.

I aquesta marxa rapidíssima, aquesta acceleració de la nostra cultura la podrem constatar més fidelment encara si no l'anem a cercar tan lluny, si prenem com a punt de depart l'aparició de *Maragall*, per exemple. I, com si no fos prou encara, en els últims quatre anys s'ha aguditzat més i més la marxa de la nostra cultura. Podríem dir, valguent-nos d'uns mots enmanllevats a la música, que fins a la vinguda de *Maragall* la cultura catalana anava amb un lent però persistent *moderato*; després amb un *allegro* airós i decidit per a venir a caure en un *allegro con brio*, com en el que es mou actualment.

Avui, al contemplar la cultura de casa nostra, hom s'emporta la impressió d'una cosa madura, sencera, en la qual res hi és negligit ni descuidat. Catalunya, avui, viu de cara a Europa, amb coneixement de totes les corrents mundials i amb l'ull atent a tota modernitat. La cultura ja no és patrimoni tan sols d'uns quants escollits, perquè tot català que s'hi vegi una mica sent aquest noble afany de curiositat. Ella ja no interessa només als especialistes sinò que també al diletant, al dependent de comerç, a l'obrer i al fill de casa bona. Ja no és la cultura d'un cenacle sinò la cultura de tot un poble.

Proves d'aquesta maduresa, d'aquesta generalitat de la nostra cultura, d'aquest afany de saber, de llegir, de veure i d'escoltar que sent avui Catalunya? Aquesta munió de revistes, aquesta currua d'editorials, aquest nombre d'exposicions, conferències i periòdics que brollen pròdigament de la nostra terra. Esmentem les més sobressortints sense, però, desairar a les altres. En el terreny de les revistes tenim: «*Revista de Catalunya*», «*La Nova Revista*», «*Criterion*», «*La Paraula Cristiana*», «*Estudis Franciscans*», «*Revista dels Llibres*», «*Ciència*», «*Gazeta de les Arts*», «*D'Ací d'Allà*», «*Bella Terra*», «*Llegiume*»... Formant, en conjunt, un mosaic virolat i variadíssim. Són totes elles

1
